

ikke har det mindste ondt af at lade lavtlønnede ikke få noget ud af at arbejde, og at mange lavtlønnede har et forholdsvis lille rådighedsbeløb. Men når nogle kontanthjælpsmodtagere har et tilsvarende rådighedsbeløb, vil forargelsen ingen ende tage.

Kl. 10.50

Lad mig give et eksempel, der er mere end et regneeksempel: En kontanthjælpsmodtager ringede ind til ministeriet for nylig. Han fortalte, at han og hans kone havde været på kontanthjælp. Hun modtog stadig hjælp, men han havde fået et job som buschauffør. Efter at han havde fået et arbejde, havde familien 2.000 kr. mindre til rådighed om måneden, end da han fik kontanthjælp, så nu overvejede han at sige jobbet op og gå tilbage på kontanthjælp.

Det er da uhyrligt og ikke til at holde ud at høre for en beskæftigelsesminister, og det er nu engang regeringens opfattelse, at det skal kunne betale sig at tage et ærligt arbejde. Med kontanthjælpsloftet har vi fået reduceret antallet af tilfælde, hvor det ikke kan betale sig at arbejde.

Lad mig give et andet eksempel: I augustnummeret af bladet, der hedder Hus Forbi, opdagede jeg, at en fyr, der hedder Nickky, mere eller mindre deler min opfattelse. Man skal ikke bare give folk pension og lade dem sidde på bænken rundt omkring, siger han.

Det samme hørte jeg lederen af Væksthuset, Jan Rasmussen, sige for nylig, da vi startede projektet »Nye veje«. Aktiviteterne i Væksthuset er ikke bare tidsfordriv, de skal lede til et rigtigt arbejde med en rigtig løn.

Nu da vi har de udsatte i tankerne, kan jeg ikke lade være med at nævne, hvad der blev sagt for nylig, da det danske fodboldlandshold for hjemløse var til VM. Ved den lejlighed udtalte de hjemløses talsmand om problemerne i andre lande: Sammenlignet med dem er vi i de hjemløses superliga. Vi kan altid få plads på et herberg eller et bosted, vi har penge på lommen, og vi har vores egen sagsbehandler. Vi lades ikke i stikken.

Det er og har altid været regeringens opfattelse, at beslutningen om at søge eller sige ja til et tilbud om arbejde naturligvis er påvirket af, hvor stor gevinsten er ved at arbejde. Det betyder ganske enkelt, at hvis man vil fremme udbuddet af arbejdskraft, så skal der være økonomisk gevinst forbundet med at være aktiv på arbejdsmarkedet frem for at modtage kontanthjælp. Det er der ganske almindelig sund fornuft i for langt de fleste mennesker her i landet.

Det oftest anvendte eksempel er ungeindsatsen. Den såkaldte ungeindsats i midten af 1990'erne reducerede ungdomsarbejdsløsheden væsentligt. Ved ungeindsatsen fik unge uden kompetencegivende uddannelse halveret satsene og øget ret og pligt til aktivering. Det skete under Nyrupregeringen.

Hvad er det, der er sket siden dengang? Anerkender Det Radikale Venstre ikke længere den politik, som økonomiminister Marianne Jelved var en af de fremmeste talsmænd for i midten af 1990'erne, nemlig at økonomiske incitamenter selvfølgelig har stor betydning for udbuddet af arbejdskraft? Har Socialdemokraterne fuldstændig kuldkastet den måde at bekæmpe arbejdsløshed på, som Nyrup og Lykketoft havde så stor succes med i 1990'erne? Mener de to tidligere så regeringsduelige partier virkelig for alvor, at det ikke bør kunne betale sig at arbejde?

Efter regeringens opfattelse er loftet og andre økonomiske incitamenter nødvendige, men ikke altid tilstrækkelige betingelser for at få flere i arbejde. Det fører til, at regeringen naturligvis ikke blot nøjes med at øge incitamenterne til at arbejde og lade det være nok med det.

Det er fint for de mennesker, hvis eneste problem er arbejdsløshed, men vi skal jo også tænke på alle de andre. Hvad angår dem, der har andre problemer end ledighed, så betragter regeringen det, at man ikke får noget ud af at arbejde, som en af de barrierer, der hindrer dem i at komme ud af ydelsessystemet.

Men de andre barrierer skal naturligvis også ryddes af vejen. Derfor har regeringen fået vedtaget flere initiativer, bl.a. i forbindelse med velfærdsforliget, »En ny chance til alle« og »Nye veje til arbejde«. Denne samlede pakke vil på sigt skabe langt bedre muligheder for at få kontanthjælpsmodtagere i beskæftigelse.

Kl. 10.55

Regeringens intentioner er helt klare, som det lige er bekræftet med det, der hedder »Det Fælles Ansvar II«. Der skal sættes ind over for de konkrete problemer med de udsatte grupper, og samtidig skal alle gives de bedste muligheder for at være en integreret del af samfundet og herunder arbejdsmarkedet. Vi vil give alle mulighed for at forbedre og udnytte egne muligheder og naturligvis helst på arbejdsmarkedet.

Med regeringens seneste udspil, »Det Fælles Ansvar II«, sætter vi ind med 12 konkrete initiativer, der skal nedbryde barriererne på de udsattes vej til beskæftigelse. Samfundets svageste skal mødes der, hvor de er. Nogle vil med rette